

Brief aan God.

God,

In de allereerste plaats wil ik U zeggen dat ik het heel moeilijk vind om U een brief te schrijven.

Immers, als ik iemand een brief schrijf, stel ik me voor hoe die persoon eruit ziet en ook waar hij of zij de brief die ik schreef zit te lezen: in een woonkamer, op kantoor of op vakantie in de caravan.

Bij U is dat moeilijk voor te stellen.

Vroeger, toen ik een klein meisje was, wist ik heel goed hoe ik me U voor moest stellen, God.

Een man met een lange grijze baard in een soort jurk, met hele vriendelijke ogen.

Een soort opa.

En die brief van mij aan U zou dan terecht komen in de hemel.

Gewoon boven de wolkenlucht.

Ik zat soms uit het raam van mijn kamer naar de lucht boven de huizen tegenover ons te kijken of ik U kon zien, door die wolkenlucht heen.

Toch jammer dat ik dit ben kwijtgeraakt, want nu ik zo'n stuk ouder geworden ben weet ik eigenlijk niet meer hoe ik me U moet voorstellen.

En ergens vind ik dat naar, dat “” onvoorstelbare””.

Maar ik moet het er maar mee doen, met mijn geloof dat U ergens bent.

De laatste tijd denk ik ook steeds vaker: mensen hoeven niet alles te weten.

Sommige dingen kunnen wij gewoon niet weten, er blijven veel vragen en dat vind ik dan niet erg.

Wel zou ik het heerlijk vinden om af en toe, temidden van al die vragen een heel duidelijk seintje van U te krijgen, een soort signaal van: hier ben ik, God, voor jou, mens. ...en dan mijn naam....

Ik kan dan soms heel jaloers worden op collega's die spreken alsof ze U altijd kunnen horen en zien, wat moet dat makkelijk zijn.

Weet U hoe dat komt dat dit voor mij nu niet is weggelegd, God.

Want ik zoek U wel, soms heb ik wel even een moment dat ik U aantref in een ander mens, die een sterk geloof heeft.

Daar kan ik me dan erg aan optrekken.

Maar...U houdt wel van zelfstandige mensen die U niet bij alles nodig hebben, geloof ik.

Die gewoon vanuit zichzelf het Goede proberen te doen.

Zoals de profeten, de discipelen, Maria Magdalena....

Meer dan mensen die in alles van U afhankelijk zijn. Dat past niet zo in onze tijd.

Denk ik.

Maar dat weet ik eigenlijk ook niet zeker!

Ik hoop wel dat als u naar Uw aarde kijkt, dat u dan niet al te verdrietig wordt van alle narigheid en oorlog enzo.
Maar dat u ook blij bent met al het goede dat wij mensen hier proberen te doen, dat u ons daarbij dan ook blijft helpen.
Alvast bedankt daarvoor.

Liesbeth